

„Sure merre peal ollen ma ka mitto kord näinud, kuidas kallad lindamad, ja se on kenna pealt wodata.“

Lops! löi wannaemma Jagule su peale.
„Kas sul mitte häbbi ei olle omma wannaemmale, nago rummala lapsela, su sisse waltetada? Kuida woiwad kalla d lennata? Kas sa ei tea, et minna wanna innimenne tühja ei hakka uskuma? Rågi mis tõssi on, nago esmalt teggid, siis ma ussun.“

„Kule, wannaemma — ütles nüüd Jaak — nenda mailmas loud lähwad: waltet ki detakse, tõdde laidetakse. Kaks kord ma waltetasin ja sain kita, kolmas kord rääksin tõt ja sain lopsu su peale. Jo walle ni magus ja tõdde ni wihha on. Ma ollen agga kuulnud, et kui saialeib suus wihha on, siis peab wigga su jures ollema. Mis sa arwad, wannaemma?“

Wannaemma ei lausund ennam musta egga walget.

Låne waenelaps.

Mo emma surri åkkiste,
Ka issa läks ta järrele;
Nüüd ellan üks, waenelaps,
Kell' polle issa, emma teps.

Kül olli jubba wallo sest,
Kui kautasin eidekest;
Nüüd ollen ilma mõllemist,
Ei kuiwa sest mo silmad weest.

Kui esmalt eite matsin ma,
Siis nutsin ühhes tadiga;
Kes agga aitas nutta mind,
Kui, armas taat, ka matsin sind?

Kül on nüüd minno südda kurw,
Et teie heält ei kule kõrw! —
Sa, Jummal, wõtsid neid mo kääst,
Oh, murretse nüüd minno eest!

Eks sedda, Issand, teinud sa,
Et sinno lapses saaksin ma?